

Haar (det eneste, der nogensinde havde været kønt paa ham) krølle og parfumere hos en Frisør, og bar i sit Skjortebryst et virkeligt Pragtstykke af en Brillantnaal, om hvilken han selv plejede at sige, at han med den »vilde kunne faa en Dronning til at elske ham«. Naar hans Niecer vilde drille ham, paastod de derfor, at den var uægte; og mere end én Gang havde han forladt Huset i snerrende Vrede, fordi endog hans Søster og Svoger havde kunnet ytre en lille Tvivl om dens Værdifuldhed.

Nogen blid eller letomgængelig Person var han overhovedet ikke, om der end i Almindelighed var en bevidst humoristisk Overdrivelse ogsaa i hans Forbitrelse. Hans selvtagne Rolle som Bindehund for det Salomonske Hjem, hans indædte Had særlig til disse »sultne, kristne Hunde« — som han udtrykte sig — var ingenlunde nogen Ytring af gammeltestamentlig Nidkærlighed men simpelthen af Frygt for at se sig fortrængt fra sin begunstigede Særstilling i Søsterens Hus navnlig i Forholdet til de unge Pigebørn, overfor hvem han yndede at optræde som en faderlig Raadgiver og Beskytter. Han forfulgte med giftige Bagvaskelser enhver ung Mand, der kunde tænkes en Gang at ville indskrænke hans Onkel-Rettigheder overfor Niecerne, fratage ham disse smaa Friheder til at stryge dem ned over Armen, naar de var i Baldragt, besøge dem i deres Sove-